

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

Jaargang 18 nummer 4
oktober 2007

Verschijnt vijf keer per jaar

Werkelijkheid

Mag het een keer? Weinig woorden... alleen een foto van een heel mooi kanomoment met Sander, mijn zoon.

Een ietwat verlate KVVU-krant mét werkelijk, een schitterend verslag van Henk. En gelukkig een kortere van Peggy. Verder over de nieuwe oude boeken in de mediatheek. Een mooie bestemming. Ga ik later ook doen maar ik heb tot nu toe slechts drie boeken.

En een korte impressie van het brandingvaren in Bakkum.

Noteert u de 23e januari 2008 alvast in de agenda?

En de week ervoor is er ook iets...

Sluiting kopij: 7 december 2007.
Kasper Scholte Albers

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Maarten van
Haaften

activiteiten: Annet Meijer-Duin

loodsbeheer:
Jos Dekker

Redactie:

Kasper Scholte Albers

Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:

Vaarcommissie:

Eric v.d. Wal

Dick Mulder

Peter v.d. Gracht

Henk Hoogerwerf

Rob Goezinne

Website:

Chris Groot

René van de Zwan

Kasper Scholte Albers

webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn

Cor Mienis

Botenhuis:

Peter v.d. Gracht

Van de voorzitter

Oktober; tijd om alweer een beetje terug te kijken

Op een voorjaar dat ons een recordhoeveelheid nieuwe leden bracht

Leden die al op eigen wijze hun stempel beginnen te drukken.

Lieven die een bijna-record omslaan vestigde en inmiddels gewoon in de boot blijft zitten

Laurens, de nagel aan de doodskist van Arend Bloem (kijke kijke maar niet kope)

Anoushka die zich tot beach cat ontpopt

Peter die zich in tochten voor gevorderden bluft en inmiddels de trotse bezitter van een grote bruine boot (inclusief ligplek) is.

En zelf heb ik voor het eerst sinds ik lid ben een gevoel van kanoverzadiging bereikt.

(samen met mijn vaste peddel die begint te delamineren aan de uiteinden)

Maar dat is niet gek, na een aantal prachtige tochten, in de zomer culminerend in een lang weekeinde spiekeroog en kort daarop een week Bretagne waar ik (met plezier) veel uurtjes voorbereiding in heb gestoken.

Het gevoel van verzadiging is overigens van zeer tijdelijke aard gebleken. In de maand oktober wil ik toch eindelijk weer in de branding spelen en de ideeën voor de toekomst beginnen alweer te komen.

Sommige zaken zijn al concreet, zoals het zwembad wat alweer gereserveerd is; andere plannen (tidal races in Angelsey?) beginnen vorm te krijgen. En ik blijf mijn ondersteboven vaardigheden bijslipen.

Jos Schimmelpenninck heeft nieuw zakelijk elan gebracht in het bestuur. Dankzij hem gaat het misschien lukken om geld te krijgen van het Schipholfonds. Geld waarmee we enkele nauwelijks gebruikte verenigingsboten willen vervangen door meer courante types. En ook willen we wat fatsoenlijke peddels gaan aanschaffen.

Annet is klaar met haar studie en dat zullen we volgend seizoen gaan merken.....

Ik heb haar al horen zeggen dat zij persoonlijk gaat zorgen dat de lijst met kantinediensten volgend jaar helemaal rond komt.

Maarten heeft een interessante vrouw gestrikt die een lezing kan houden op de nieuwjaarsreceptie.

En Jos Dekker? Die verkeert volgens mij nog steeds in een geluksroes met zijn Explorer. En hij staat samen met Peter v.d. Gracht voor de ingewikkelde taak om oplossingen te vinden voor de dreigende schaarste aan ligplaatsen.

Nog één naam: Ton Glorie. Ik begin mij af te vragen wanneer Ton, die o zo behendig is met kleine bootjes in het zwembad, zich eindelijk eens gaat vertonen in de Bakkumse branding.

Wieger Tomassen

Uit de bestuursvergadering

Het bestuur heeft eind september vergaderd en de volgende zaken zijn aan de orde gekomen

- Er komt een gesprek met de wethouder van Uitgeest die Sport in portefeuille heeft om kennis te maken. Aan de orde zal komen wat de gemeente Uitgeest voor KVVU kan betekenen en de ontwikkelingen in het havengebied.
- KVVU gaat bij het Schipholfonds een aanvraag indienen voor subsidie om een aantal verenigingsboten te vervangen.
- Aan de vaarcommissie zal gevraagd worden gezien de warme winters van de laatste jaren ook een winterprogramma in elkaar te zetten met veel verrassingen.
- Begin 2008 kan weer volop geoefend worden in een verwarmd zwembad het eskimoteren etc. Meldt u op tijd aan want er zijn 'maar' 22 plekken per avond. Als toetje is er ook een avond in het golfslagbad.
- We zijn dit jaar gegroeid naar meer dan 125 leden. Inmiddels begint het aantal open plekken in de loods snel terug te lopen. Het bestuur heeft besloten geen ledenstop in te voeren. Nieuwe leden blijven gewoon meer dan welkom.
- De 'bardienst met toebehoren' is in 2007 in het slop geraakt. Het bestuur is van mening dat iedereen hier een steentje aan moet bijdragen. Voor 2008 zal strakker worden gepland op het invullen van de bardienst.

Gedroomde tocht

Onze varende kapper Ton Glorie had een droom: alle boten de loods uit. Niet voorgoed, maar voor één avond. En dus werd er een oproep geplaatst in het clubblad. Op 22 augustus moest het gebeuren. Iedereen met een boot in de loods werd opgeroepen om het water op te gaan om "een groot kleurrijk kanolint te maken op het Uitgeestermeer".

Aan de oproep werd massaal gehoor gegeven. Weliswaar ging de loods niet helemaal leeg, maar een recordaantal van minstens 30 kano's voer rondjes op het meer. Dat moest gevierd worden natuurlijk. Grootmoedig nam Ton alle drankjes van die avond voor zijn rekening. Proost! Bedankt Ton én bedankt deelnemers!

*Zie de website voor
nog meer foto's; gemaakt door Arjan.*

**WITTE
UITGEEST BV**

LOODGIETERS - CENTRALE VERWARMING

Af ruim 70 jaar "Hoogrendement"

Middelweg 46 - 48 Tel. 0251 - 312490
1911 EH Uitgeest Fax 0251 - 320315

Regenboog over Spiekeroog

Weekeind 17-19 augustus

Vaarders:

Peter, René, Wieger, Thomas,
Peggy.

Supporters: Kilian, Theo, Greta

Een kleine 400 km verwijderd van het Alkmaardermeer bevindt zich Neuharlingersiel. Daar begon de overtocht naar het pittoreske Duitse waddeneiland Spiekeroog. De groep was klein, maar zij die mee vaarden hebben het laatste zomervakantieewekeinde van 2007 heerlijk afgesloten.

De windmolens draaiden op volle toeren bij vertrek in de haven. Vier beaufort was besteld en dat levert hele leuke, korte wadgolfjes op. Een klein uur na vertrek stonden we weer op het droge en werden verrast door een regenbui. Vloekend en tierend stonden sommigen te worstelen met hun tent, maar na regen komt zonneschijn en we werden beloond met een mooie, dubbele regenboog over het eiland.

Zaterdag begon het echte werk: rondje Spiekeroog.

Met de wind door de haren en het zout op de lippen hebben we vijf uur vaarplezier beleefd. Peddelen rondom Spiekeroog is een heuse ervaring en een echte aanrader voor elke zeekayaker. Bij een hoge deining en een stevige bries is dat plezier en

spektakel verzekert! Zeker langs de noordkant, waar het eiland

omringt is met een zandplaat. Die moet je dus 2 keer doorkruisen. Bij de eerste doorsteek hebben Peggy, Thomas en René hun drinkgerief achtergelaten en de tweede doorsteek leverde een drenkeling op. Met behulp van Wieger's koelbloedigheid en Thomas' assistentie werd de dame, die al

surfend in het witte schuim terechtkwam, veilig aan wal gebracht.

Tijdens de middagrust ging de wind liggen en braken de wolken open. De zon straalde over strand en zee.

Bij inzet van de tweede helft van de tocht werden we uitgezwaaid door een grote groep zeehonden. (Tip: vaar achteruit, weg van de zeehonden, dan komen ze een stuk dichterbij en dat is niet alleen prettig, maar maakt het fotograferen van zeehondjes ook gemakkelijker.)

Met samengeknepen oogjes genoten we van de glinsteringen over het water en het wad. Zo kwamen we moe maar tevreden terug bij de camping aan.

Terwijl de familie Hans achterbleef om nog een dagje langer te genieten van het eiland, hebben René, Peter en Wieger de terugtocht alleen gewaagd. Maar hierover weet ik niets te berichten, behalve dat het eiland ook voor niet vaarders heel interessant is. Zeker als je van wandelen, rust en lekker eten houdt. (Spiekeroog is een echt wandeleiland dat autovrij is en waar geen fietsen verhuurd worden. Meer info op www.spiekeroog.de)

Gegroet, de drenkeling

Leesmeer op www.zeekajaks.info en klik op weblog

Voor die dagen dat je niet kunt varen en toch je techniek wilt verbeteren..... kijk op www.kayakpaddling.net

KVU- mediatheek

Sinds gisteren is de mediatheek van de KVU volgens mij bijna verdubbeld. Jac van de Boom is gestopt met varen en heeft zijn collectie kanoboeken ter beschikking gesteld. Elke liefhebber zou eens moeten kijken of er iets bij zit waar hij/zij nog iets aan heeft. Veel aspecten van het kanovaren komen aan bod. De volgende boeken zijn er bij gekomen:

- ❖ Seakayaking, Nigel Foster,
- ❖ Canoeing, A Beginner's guide to the kayak, Nigel Foster
- ❖ The basic essentials of sea kayaking, Mike Wyatt
- ❖ Zeekanovaren, Derek Hutchinson
- ❖ Eskimorolle, Schnell und richtig zur eskimorolle, Jens Reinhold
- ❖ Het kanohandboek, Toon Fey
- ❖ Canoeing in a week, Sam Cook
- ❖ Cursusboek, Klein vaarbewijs, ANWB
- ❖ Vaarwijzer, Loods aan boord, W. Zantvoort
- ❖ Kanovaren op ruim water, Elko Knobbe
- ❖ Brandingvaren met kajaks, Piet Guijt en Jan Eggens
- ❖ Op pad, kanovaren, ANWB
- ❖ Eskimo rolling for survival, Derek Hutchinson
- ❖ Kanosport, kajak en canadees, Bas Bakker
- ❖ Guide to seakayaking, Derek Hutchinsons
- ❖ The bombproof roll and beyond, Paul Dutky

Veel leesplezier!

Hazenlippen en vlokreeftjes

Wat moet ik je vertellen over een reis die (bijna) volmaakt is verlopen? Ik zou een soort chronologisch verslag kunnen schrijven, zoals we dat vroeger deden in het verplichte opstel dat we de dag na het schoolreisje moesten produceren, zodat de meester even tot rust kon komen. Maar daar zit jij vast niet op te wachten.

Toch hebben mijn metgezellen bepaald dat ik iets moet schrijven, omdat ik nu eenmaal de grootste blunder van de tocht heb gemaakt, maar daar kom ik nog op.....

We zijn in de eerste week van september met z'n vijven naar Bretagne geweest en het was er echt paradijselijk. Alleen de eerste ochtend hadden we wat *brume*, wat een soort mist is, of heel fijne motregen, maar daarna was het alleen zeer zonnig en de wind bleef uit het noordoosten staan zonder boven drie of een enkele keer vier uit te komen.

Stel je dus voor: een vrijwel gladde Atlantische oceaan, helder water dat bijna onnatuurlijk blauw oplicht onder de vrijwel wolkenloze hemel, prachtige klifkusten en knusse strandjes. Vier mannen en één vrouw in zeekano's, ontspannen peddelend met geen andere zorg dan: wat eten we vanavond en waar slaan we ons kamp op.

Ja, ik ben het met je eens: het belooft een saai verhaal te worden.

Zeelip

Op het strand bij de Camping Municipal van Port Navalo, Zuid Bretagne, deed Annet een belangwekkende ontdekking. In het heldere water 'dreef' iets wat op het eerste gezicht leek op een lapje wier. Tot zij opmerkte dat dit zwarte voorwerp zwembewegingen maakte en zich langzaam maar zeker verplaatste. Wij hadden geen van allen eerder zo iets gezien. Een andere campinggast bracht uitkomst, hij had in de krant gelezen dat er de laatste dagen een ware invasie aan de gang was van de *lièvre de mer*, wat door Chris in eerste instantie werd vertaald als 'zeelip'. Later, éénmaal thuis hebben we kunnen vaststellen dat de juiste vertaling moet zijn 'zeehaas', wat het dier te danken heeft aan de uitsteeksels op zijn kop die doen denken aan de oren van een haas. Het gaat hier om een grote naaktslak, die met

rogachtige 'vleugels' door het water 'vliegt' en daarbij algen soldaat maakt. Van een invasie hebben we verder niet veel gemerkt, want we zagen er pas weer een paar toen we op de laatste dag nog wat aan het spelevaren waren in de golf van Morbihan.

Kanoparadijs

Wieger bleek uitstekend voorbereidend werk te hebben gedaan en de tocht die hij had uitgestippeld is geheel volgens plan verlopen. Hij had zich er van tevoren al van overtuigd dat we hier, ten zuiden van Port Navalo, diverse paradijselijke eilandjes tot onze beschikking zouden hebben.

Eerst ging het die zondagochtend zo'n 18 km. naar het zuiden, naar het eilandje Houat, waar we ruim twee-en-een-half uur later de benen konden strekken in het kleine haventje. Die middag zetten we koers naar Ile aux Chevaux. Het is een onbewoond eiland en de naam doet vermoeden dat er paarden lopen, maar dat bleek niet het geval. Waarschijnlijk dankt dit eiland de naam aan de twee kleine rotseilandjes die, als trekpaarden voor een kar, vlak voor het eiland liggen. Voor ons was het belangrijkste dat er ook een alleraardigst strandje is, waar we onder beschutting van een lage klif onze tentjes zouden kunnen opzetten. Een bootje met dagjesmensen stond net op het punt om af te varen, zodat we al gauw het eilandje voor onszelf hadden. Rob en Annet besloten om geen tent op te zetten, maar de nacht door te brengen onder hun speciaal ontworpen tarpjes. Dit systeem heeft op diverse waddentochten zijn nut bewezen, want de boot dient als achterwand en beschutting tegen de wind, terwijl de tarp met behulp van een paar stokken of reservepeddels ervoor zorgt dat de slaper droog blijft bij een onverhoopte regenbui.

Het duurde niet lang of we zaten aan een geurige bonenschotel en het brandhout, dat door de vader van Annet met zoveel liefde was gekloofd, lag al klaar voor het eerste kampvuur. Die avond gingen we laat naar bed, want er kwam geen eind aan de vallende sterren. Waar de lichten van 'beschaving' de hemel nog niet vervuilen kun je duizelig worden van de schitterende sterrenhemel!

Springerig gezelschap

Overigens maakten we hier ook kennis met onze onafscheidelijke metgezellen op alle stranden: de vlokreeftjes. Ze zijn met velen en ze springen zodra het donker wordt vrolijk in het rond. Eerst dacht ik dat het

regende, maar het bleken de vele kreeftjes te zijn, die tegen het tentdoek sprongen. Ook

verdwenen ze als

kleine

kamikazepiloten met honderden in het gloeiende kampvuur.

Ik was blij dat ik niet onder een tarpje hoefde, maar de

volgende ochtend bleek dat Rob en Annet nergens last van hadden gehad en geen ongewenst bezoek hadden ontvangen.

Adam

De volgende etappe van de tocht voerde ons naar het grotere eiland Belle-Île. De zee was een beetje ruig, maar dat mocht eigenlijk ook geen naam hebben. We gingen aan land in een diepe inham, waar een grimmig uitziend huis, als een fort voorzien van schietgaten, de toegang bewaakt. Wij lieten ons daardoor niet afschrikken en vertrokken naar het nabijgelegen Loc Maria, alwaar wij ons de crêpes goed lieten smaken. Onder een boom in de schaduw hielden wij een korte siësta. De eerlijkheid gebiedt mij te vermelden dat Chris daar niet aan deelnam. Als altijd wanneer zijn vier reisgenoten zich aan dit soort schandalige luiheid wensten over te geven, bleef hij alert en voortdurend op zoek naar interessante camerastandpunten, wat inderdaad enkele spectaculaire plaatjes heeft opgeleverd.

Toen we aan het eind van die middag aanlegden op een mooi groot zandstrand, beleefden we een grappige situatie. Al spoedig bleek namelijk dat er op een wat meer afgeschermd deel van dit strand allerlei blote mannen

rondliepen. Dat vonden wij geen probleem, in tegendeel; het moedigde enkelen van ons aan om ook in adamskostuum te gaan lopen. Al met al duurde het wel even voor het tot ons doordrong dat we hier waarschijnlijk voet aan wal hadden gezet op het lokale homostrand! Maar alles went en na een poosje vertrokken de badgasten de een na de ander en waren we weer alleen. Al gauw brandde er weer een knappend vuurtje en de meegebrachte voorraad wijn en whisky begon al aardig te slinken.

“And so ends another shitty day in paradise”, dacht ik nog voordat de slaap mij uiteindelijk overmande.

Volendam

Het is verbazend hoe snel men went aan de routine van tentje opvouwen, kano inpakken en wegwezen. Bovendien hadden we ruim de tijd, want als ik me niet vergis zaten we pas tegen het middaguur de volgende dag in de boten. De tochtleider mompelde zoiets als “de etappe van vandaag is ongeveer net zo ver als een rondje De Woude”, wat wij bepaald schokkend vonden en wat we dus maar niet verder zullen vertellen.

En toch nog behoefte aan een pauze! Een zeer diepe baai, Port Kerel, die bij eb geheel droogvalt, met aan het eind een klein zandstrand was de plek waar we aan land gingen. Omdat we geen zin hadden om na onze pauze een eind met de boten te sjouwen, besloten we ze aan een boei te leggen en door heupdiep water naar de wal te waden.

Ik vroeg aan een vriendelijke autochtoon waar het bier was en zijn antwoord was duidelijk: twee kilometer lopen naar Bangor! Met als slap excuus dat we eieren nodig hadden om onze voorraad aan te vullen, besloten we toch die afstand voor lief te nemen. Dit werd beloond met een terrasje,

inclusief koud bier en cider, in het dromerige dorpje, waarna we vrolijk en verkwikt de terugtocht aanvaardden. Naar later bleek nog steeds zonder eieren, want daar had niemand meer aan gedacht. Maar wat hadden we goed berekend hoe het getij zou verlopen!

Onze bootjes lagen inmiddels op het droge, precies bij de waterlijn: zo instappen en wegvaren.

We vervolgden onze exploratie van de kust: grotje in, fotootje maken, grotje uit, spleetje doorvaren, verstoppertje spelen tussen de rotsen, golfjes rijden langs de steile kliffen... en dan nog een flinke voorraad verse mosselen, zo vanuit de boot, van de rotsen plukken bij een hoge naaldvormige rots, genaamd Le Pilon, voor het avondmaal.

Bij Port Coton ligt een mooi strand, met een paar indrukwekkende rotsen ervoor. Het leek ons een mooi punt om te stoppen. Wat een idylle troffen we aan: een groot zandstrand, omzoomd door hoge kliffen, wat de indruk wekte dat het strand niet vanaf de landzijde bereikbaar was. Dat laatste bleek een misvatting, want even later kwam er tot onze verbazing een geheel in neopreen gehuld heerschap uit het water, die zijn met het speergeweer geschoten vissen ging schoonmaken en vervolgens langs een smal paadje naar boven klauterde. Het was te zien dat hij dit niet voor het eerst deed. Ik was vooral erg jaloers op deze "visser", omdat Annet en ik urenlang lijntjes achter onze boot hebben gesleept, zonder ook maar iets te vangen. Chris gelooft zelfs al niet meer dat die methode ooit gewerkt heeft, omdat hij mij in Denemarken en Duitsland ook al even vruchteloos heeft zien pogen het dieet wat aan te vullen op die manier.

Toen we nog eens goed naar boven keken werd onze idylle nog verder verstoord door de ontdekking dat op de hoge rotsen om ons heen overal mensen liepen met camera's en verrekijkers in de aanslag. Het gaf ons het gevoel alsof we op het strandje bij Volendam waren geland. Wat bleek nu? De markante rotsen in deze baai zijn door Claude Monet ooit vereeuwigd in een schilderij dat Les Pyramides au Port Coton heet. En alle toeristen die Belle-Île bezoeken moeten natuurlijk de zonsondergang bewonderen op deze beroemde plek, waar nu opeens een stel rare buitenlanders een bivak aan het bouwen was. Zouden de aapjes op de apenrots in

Artis zich ook zo voelen? Gelukkig trokken de drommen weg toen het eenmaal donker werd en konden wij ons natuurlijke gedrag weer vertonen. De mosselen waren snel klaar en we lieten ons het maal goed smaken. Ik meen dat hier de wijnvoorraad aan zijn einde kwam. Maar brandhout lag er gelukkig genoeg.

Open lucht

Zei ik eerder in dit verslag iets over routine? Wel, blijkbaar was ik teveel op mijn routine gaan vertrouwen, maar dat zou pas die avond blijken.

De volgende dag konden we weer zonder haast opbreken. Het gescharrel langs deze prachtige kust nam nog eens een aanvang. Omstreeks het middaguur voeren we langs een prachtige ruïne van een oude vuurtoren en zochten voor de lunchpauze een diepe, fjordachtige inham op. We waren al dicht bij de meest noordwestelijke punt van het eiland. Het was heerlijk warm en zonnig weer en we lieten ons verleiden tot een luierpartij, hoewel we natuurlijk onmogelijk erg moe konden zijn geweest. Na de lunch en met middagslaapje nam Wieger, staande op een hoge rots, foto's van ons varend op doorzichtig water: een zweefmoment. Goed om later als bureaublad -achtergrond op de computer gezet te worden.

We rondde de noordpunt bij Iles des Poulins en voeren naar Sauzon. Gelukkig hebben ze daar een camping, want het is streng verboden om wild te kamperen in Frankrijk (net als in Nederland). Na enig zoeken vonden we toch een geschikte plek om te overnachten, gelukkig. Jammer dat ik de nacht moest doorbrengen in de open lucht. Mijn opa zei vroeger al vaak: Wie zijn gat brandt moet op de blaren zitten. Wel, ik ontdekte dat ik geen tentstokken en haringen meer had. Je gaat dan ernstig aan jezelf twijfelen, en terecht! Ik had blijkbaar twee zakjes op het strand van Monet achter gelaten. Goede raad is altijd al duur geweest, zo ook nu. Ik ben uiteindelijk met een aardige toerist meegelift naar Port Coton en ben weer helemaal naar beneden geklommen, evenwel zonder resultaat: mijn stokken en haringen waren spoorloos.

Mijn reisgezellen hadden inmiddels in het haventje van Sauzon een puik visrestaurant gevonden, waar ik mijn

verdriet heb verdrongen in koude cider. Die nacht sliep ik op mijn matje, in de slaapzak met de losse tent over me heen. Ik sliep heerlijk, tot mijn eigen verbazing, maar mijn slaapzak was wel erg vochtig geworden, zodat ik de volgende nacht graag gebruik maakte van het aanbod om in de koepeltent van Annet te overnachten, weliswaar zonder Annet, die de voorkeur bleef geven aan haar tarp.

Aan de dinertafel hadden we het plan voor de volgende dag al besproken: koffie drinken in Le Palais, haventje met prachtige oude citadel, lunch op Ile aux Chevaux en door naar Hoedic, een klein bewoond eiland, waar we op de noordoostpunt wilden kamperen.

Die middag was het vrijwel windstil en treuzelden we eindeloos tijdens de oversteek naar Hoedic. Het was heet en we wilden zwemmen. Iedereen, behalve Rob, plensde uitgebreid in het klare oceaانwater rond. Een verkoelende ervaring, waar "de wilde frisheid van limoenen" lang niet aan kan tippen! Deze manier van pauzeren hebben we de naam "peddelfloatpauze" gegeven, omdat de peddelfloat het aangewezen middel is om na het zwemmen weer in je boot te komen. Dit gaf overigens aanleiding tot hilarische taferelen, toen ik, tot mijn eigen verbazing achterstevoren in de kano terecht kwam. Als er geen foto's waren gemaakt had ik het zelf nauwelijks kunnen geloven.

We hebben de volgende dag deze sessie nog eens herhaald, maar toen ging het al veel soepeler, met een zgn. KIWIslag, die is afgeleid van de kiwi-redding.

Grensverleggend

Het was behoorlijk laag water toen we om Hoedic heen voeren en op zeker moment naderden we een passage waar we met de kano's nog maar net doorheen konden, anders hadden we een stuk moeten omvaren. Rob bleef wat achter en ik keek om waar hij bleef. Ik zag dat de anderen ook bezig waren om naar hem toe te varen. Wat was die man toch aan het doen? Het leek wel of hij aan de grond zat, vlak langs de

rotsen. Bijnader inzien bleek dat hij zijn favoriete lekkernij had ontdekt: oesters! Hij sloopte ze met zijn mes van de wand en at ze uit het vuistje. Ik had nog nooit in mijn leven de moed kunnen opbrengen om zo'n rauw slijmerig diertje naar binnen te slobberen, maar toen ik zag met hoeveel smaak de kapitein zich te buiten ging aan het verse zeebanket, heb ik me laten verleiden. De eerste die Rob mij aanbood verdween (per ongeluk?) over boord toen ik probeerde hem aan te pakken. De tweede zette ik vol goede moed aan mijn mond en slobberde de inhoud van de schelp naar binnen, zoals ik had afgekeken. Ik voelde een kokhalsneiging opkomen toen ik het snotterige klontje door mijn keel liet glijden. Maar ik hield het binnen en wist zelfs nog een tweede exemplaar te overheersen. Daarna heb ik snel een mueslireep gepakt uit mijn zwemvest om de zoute smaak te verdrijven. Ik snap inmiddels ook helemaal waarom er een verband wordt gelegd tussen oesters en erotiek, maar daar zal ik niet over uitweiden.

Toch heb ik die avond, bij een fabelachtig mooie zonsondergang, zittend met mijn vrienden hoog op een rots boven ons laatste bivak en onder het genot van een goed glas wijn (de voorraad was in Sauzon aangevuld!) mijn grenzen definitief verlegd. Rob had er nu namelijk ook citroensap bij gedaan. En ik moet eerlijk zeggen: een verse oester, met een paar druppeltjes citroensap is werkelijk een delicatessen. Het is als met zoveel dingen: je moet ze leren eten!

Spelevaren

Je snapt wel dat ik de volgende dag met spijt moest constateren dat de laatste etappe van de tocht was aangebroken. Het waaide flink, voor het eerst deze week. Ik had erg veel last van de wind en golven schuin van opzij, omdat mijn scheg een paar dagen eerder defect was geraakt. Ik had zelfs moeite op bij de groep te blijven en mijn linkerarm moest voortdurend overwerk doen. Maar uiteindelijk konden we op Houat uitgebreid pauzeren en was het leed al snel weer vergeten op een terras met uitzicht op de haven. Het weer bleef mooi en de wind nam sterk af.

De overtocht naar Port Navalo was bij kalme zee een fluitje van een cent. We voeren bijna de hele tijd op een rechte rij naast elkaar en ik had het gevoel dat we zo wel dagen hadden kunnen doorvaren. Om de tijd te rekken en de hitte te verdrijven deden we nogmaals de peddelfloat. In Frankrijk hoort een peddelfloat tot de verplichte uitrusting van een zeekajak, evenals een zgn. seinspiegeltje, een rond spiegeltje met een gaatje in het midden. Met dat grappige speeltje hadden we al bij het vertrek van Port Navalo geoefend, maar onze conclusie was dat het weinig zou bijdragen aan onze veiligheid omdat je nu eenmaal meer kans hebt om in de problemen te raken als het niet zulk mooi zonnig weer is en dan werkt het spiegeltje niet.....

En zo stooten in de loop van de middag vijf kano's precies tegelijk op het zand in Port Navalo, vlak voor de camping. Ja, we hebben echt braaf op de camping overnacht!

Even zwemmen en daarna de boten uitladen; weer die routine! Ik had twee zakjes minder uit te laden, maar een groot deel van het eten had ik nog steeds bij me, zo goed hadden moeder natuur en mijn kameraden voor mij gezorgd!

Twee Britse toeristen schudden hun hoofden van verbazing bij het zien van de hoeveelheid bagage die uit zulke kleine bootjes tevoorschijn kwam. De boten legden we hoog op het strand.

Na een rustige nacht werd er door Chris en Wieger voor vers brood van de bakker gezorgd en na het ontbijt brachten we een auto naar het haventje van Le Logéo aan de baai van Morbihan. Dan nog even een bezoek aan de supermarkt voor wat typisch Bretonse lekkernijen om mee naar huis te nemen en terug naar de camping. Die middag gingen we genieten van het spel van stroom en wind. We voeren eerst Port Navalo voorbij naar het westen, al traverserend want er stond al een behoorlijke stroom. Aan de overkant van de monding lagen we op een strandje te wachten tot de stroom op zijn mooist zou zijn. We zagen jachten met volle zeilen, die volkomen stil lagen omdat

ze tegen de stroom in probeerden te komen en jachten die met grote snelheid naar binnen stoven, met de stroom mee. Hier en daar stonden ook flinke golven, waar wind en stroom met elkaar de strijd aanbonden.

Wij stortten ons ook in het geweld. Het leuke was dat je van minuut tot minuut kon bepalen hoe spannend je het voor jezelf wou maken door de ruwe stukken te kiezen of juist in een keerwater uit te rusten of je gewoon met de stroom mee te laten sleuren de baai in.

Toen we genoeg gespeeld hadden zochten we het eiland met de beroemde prehistorische grafheuvel op, Gavrini, maar daar mochten we alleen aan land als we entree zouden betalen en ons bij een groep toeristen zouden voegen. Nu zijn wij natuurlijk ook toeristen, maar dan toch anders. Dus wij kozen het eiland daarnaast uit om de koffie en de verse stokbroodjes met ansjovis en heerlijke kaas eer aan te doen.

Ach en over de rest kan ik kort zijn: het weer bleef mooi, de auto stond er nog en de tweede auto was snel gehaald. Boten wegen zonder bagage als veertjes zo licht en we waren dus al gauw weer op de camping. Het uitwassen van de spullen en het inpakken van de spullen die we niet meer nodig hadden voor de nacht had een droevige ondertoon, immers het was het onherroepelijke einde van een goddelijke week.

Maar Rob zorgde voor een extra hoogtepunt door ons uit te nodigen voor een echte Bretonse vismaaltijd, met krab, kreeftjes, garnalen, oesters en diverse andere schelpdieren, voor het eten waarvan we een hele gereedschapkist kregen uitgereikt. Zo trof ik naast mijn bord ondermeer een soort notenkraker, een miniatuur breekijzer en een grote kopspeld. Het smaakte allemaal verrukkelijk en we waren blij dat de ober ons had gewaarschuwd dat het wel wat veel was om ook nog een hoofdgerecht te bestellen, omdat dit zeebanket al bepaald *copieus* was.

En dan....

Het rijden op de snelweg, na een hele week in een zeekano, is altijd weer even slikken. Opeens begeef je je weer in een malle molen van snelheid en gevaar. Er raast adrenaline door je lijf en je past je weer aan aan de moderne maatschappij,

die als een trein doordendert zonder dat je hem kunt tegenhouden.

En daarna? Daarna ga je weer aan je werk, je maakt al je spullen schoon en bergt ze op voor een volgend avontuur. En je belt de leverancier met de vraag of je die tentstokken nog wel kunt bestellen voor dat type tentje.....

En je maakt nieuwe plannen, maar daar hebben we het nu niet over.

Henk, met dank aan mijn trouwe metgezellen voor hun op- en aanmerkingen bij dit stukje, maar vooral voor hun vrolijke gezelschap.

Van de website-commissie:

De KVV heeft diverse mailadressen.

A.u.b. gebruiken bij:

inf@kanovereniging-uitgeest.nl

Hét adres voor het verkrijgen van allerlei informatie over onze vereniging.

!! (In het adres is *Info* veranderd in *inf* vanwege de vele spamberichten) !!

webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Voor een bijdrage (foto's, verslag, enz) en evt. vragen en opmerkingen over de website.

redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Voor het toezenden van KOPIJ clubkrant.

Of rechtstreeks via de link op de activiteitenkalender.

Nieuw op de website: Uitbreiding KVV-boekenkast.
Veel foto's van de DROOMtocht.
Peggy op Spiekerroog.
Brandingvaren.

VAARKALENDER		
Zat. 14 April	Dagtocht Noordpolderzijk-Rottummerplaat /Simonszand. Verkenningstocht naar SZ en Gronden van de Lauwers. 07.00 uur vertrek Uitgeest. ZV of vergelijkbaar niveau.	Rob.
Zon.22 April	Openingstocht zomer seizoen. 15 km. Alkmaardermeer regio : Limmer Die. 13.00 uur vertrek Uitgeest	Eric.
Vrij. 4 Mei	Nachttocht Alkmaardermeer/ De Woude. 12 km. Verlichting op de boot verplicht. 22.00 uur verzamelen in clubhuis	Peter.
Zon. 6 Mei	Jisperveld expeditie per kano met gids. 12 km. Vertrek vanaf de vereniging of bij Wormer. Kano vervoer kan geregeld worden. 09.00 uur clubhuis.	Henk
Woe 9 Mei	Instap avond belangstellenden	Wieger/Maarten
Zon.13 Mei	Rondje Den Helder-N.Haaks-Paal 9-Den Helder. 27km. Vanuit Marine Jachthaven. Pauze op Westpunt Noorderhaaks. Vandaar naar Texel (Pauze) en terug naar Den Helder. 08.00 uur vertrek Uitgeest . ZV of vergelijkbaar niveau.	Wieger.
Woe 23 Mei	Instapavond belangstellenden	Maarten
Woe 30 Mei	Instructie avond Alkmaardermeer	Wieger
Zon. 3 Jun.	Amsterdamse grachtentocht. 15 km. 09.00 uur vertrek Uitgeest	Dirk.
Woe 6 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer	Annet/Jos
Woe 13 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer	Dirk/Wieger
Woe 20 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer	Henk/Jos
Din. 26 Jun	Kano Avondvierdaagse KVVU 10-15 km. Omgeving Alkmaardermeer / De Woude 19.00 uur vertrek Uitgeest	Dirk/Peter.
Woe 27 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer.	
29 Jun -1 Jul.	Weekend Rijn of IJssel. Goede conditie en bootbeheersing noodzakelijk. Vrijdag avond vertrek	Rob.
Woe 4 Jul	Instructie avond Westzanerveld . Boten opladen	Dirk/Wieger
Zon. 8 Jul.	Vinkeveense plassen en omgeving. 20 km 08.30 Vertrek Uitgeest	Henk.
17-18-19 Aug	Duitse Wadden weekend. Vrijdag ochtend vertrek naar Duitsland. 2x overnacht op camping Spiekeroog	Dirk.
Zon. 2 Sep.	KVVU Ralley 40 km. Contact persoon voor buitenstaanders	Nader te bepalen
15-22 Sep	NKB Vlieland kamp.	
(28)-29-30 sept Sep.	Zeelandweekeinde; Waarschijnlijk Buitendelta en Grevelingen. Vertrek vrijdag of zaterdag. Meevaren op een van de dagen is ook mogelijk	Rob/wieger
Zon 14 Oct.	Openingstocht Winterseizoen. Verdere tochten worden later nog bekend gemaakt.	Erik

Branding

Voor sommigen is er niets leukers dan op winderige woensdagavonden longjong en zwemvest aan te trekken, de brandingbootjes uit de opslag te tillen en zich in de zilte aanstormende golven voor de kust van Castricum te storten. Weer of géén weer. Nat word je toch...

Onder woeste wolkenluchten wordt een midweekse ode gebracht aan de schuimende zee die je optilt en meesleurt, verkwikt en afmat, een intens tevreden glimlach op je gezicht tovert

Na afloop worden er dikke frieten gegeten bij Blinckers, de nasmaak van de zee wordt weggespoeld met bier. Het begin van een traditie? U bent van harte uitgenodigd. Want misschien hebben ze wel gelijk, die brandingvaarders. Misschien is er niets leukers...

Met mooi weer

En heel mooi weer

Zin om mee te doen? Op zondagochtend? Mail de KVVU.

Kopij 2007 inleveren voor
7 december

GEVONDEN

In mijn (van Henk Hoogerwerf) auto is een zwart kompasje blijven liggen, mogelijk na de grachtentocht of de Vinkeveense Plassen. Wie mist er één?
Contact Henk: 0610056572

VERMIST

Uit de kantine heeft iemand mijn exemplaar van Wildlife Magazine meegenomen. Ik stel er bijzonder prijs op vanwege de mooie ijsberenfoto's van Peter Zwitser. Heel graag retour dus! Bij voorbaat dank, Henk.

Oefenen in het zwembad!

Ook deze winter is het weer mogelijk voor leden van de vereniging te komen oefenen in het zwembad. Deze avonden zijn zowel voor beginners als voor gevorderden toegankelijk. Al naar gelang de wensen kan er aandacht besteed worden aan omgaan, speciale peddelslagen zoals de boogslag en de trekslag, steunen, reddingstechnieken, scullen en zelfs eskimoteren. Kijk voor een korte impressie op de website onder tochtverslagen, fotoboek, 2007, zwembad.

Er is geen instructeur beschikbaar, maar een aantal ervaren en enthousiaste leden binnen de vereniging zullen de nodige instructies verzorgen.

De avonden zullen plaats vinden op **31 januari, 14 en 28 februari en 13 maart**. We verzamelen om 19.45 uur op de

Meldijk in verband met het gezamenlijk opbinden van de kajaks op de auto's. Van daaruit zullen we naar de Hoornse Vaart in Alkmaar rijden. Daar hebben we de beschikking over de helft van het 50 meter bad. Het tijdstip van de training is 21.15 t/m 22.45 uur. Na afloop worden de kajaks weer gezamenlijk naar de vereniging teruggebracht. In overleg met het zwembad moeten de punten van de kajaks verpakt zijn, zodat deze geen beschadigingen aan het zwembad kunnen veroorzaken. Ook moeten de kajaks vanzelfsprekend schoon zijn.

Als klap op de vuurpijl hebben we ook het golfslagbad kunnen reserveren voor één avond. Dit is op zaterdagavond **22 maart** om 20.15 uur.

Inschrijving is mogelijk via de website, op het bord in de loods of rechtstreeks naar mijn e-mail adres (a.meijer.duin@orange.nl). Je kunt je inschrijven voor **alle vijf de avonden voor 50 euro of per avond voor 12 euro**. Laat daarbij even weten of je in het bezit bent van een eigen boot en een auto met beugels om de boot mee te nemen. Vermeld daarbij ook wat je graag zou willen leren deze avond(en).

Annet Meijer-Duin

Nieuwjaarsreceptie: 23 januari 2008

Puzzel: waar is dit?

Hints:

- Je ziet hier een provincie
- Het water is er niet zout en niet vlak
- Er wonen meer beren dan mensen.....

Het antwoord komt in het volgende clubblad en is ook het onderwerp tijdens onze winterbijeenkomst op 23 januari 2008. Schrijf deze datum nu in je agenda, want het belooft een heel bijzondere presentatie te worden!

Polespirit Trans Groenland Expeditie

Samen met Frank van Zwol, maakte Jolanda Linschooten een succesvolle doorkruising van de 600 km brede Groenlandse ijskap vanaf Kangerlussuaq naar Isortoq. Jolanda werd hiermee de eerste Nederlandse vrouw die Groenland zonder support van buitenaf overstak; het team maakte tevens de eerste Nederlandse kust-tot-kust oversteek (eerdere Nederlandse expedities werden bovenop de ijskap afgezet).

De expeditie begon moeizaam toen bleek dat essentiële uitrusting miste zoals de poolschoenen van Jolanda. Op ter plaatse geleende schoenen (slechts 6 maten te groot) vertrokken zij. Het hele stuk tot aan het hoogste punt van de ijskap, 2450 m, kampte het team met slecht weer en zware tegenwind tot 10 Beaufort en gevoelstemperaturen richting -60°C . Na 26 dagen, toen de proviand begon te slinken, keerden hun kansen, evenals de windrichting. Met hun kites legden zij dagelijks steeds grotere afstanden af en zo bereikten ze op dag 39 de Inuitnederzetting Isortoq aan de oostkust. "Een mooie ervaring om zover van alles wat we luxe noemen, tot de

ontdekking te komen hoe weinig eigenlijk nodig is om je rijk te voelen!"

Wil je je rijk voelen en zien wat zij hebben meegemaakt?

Kom dan naar de premiere van Polespirit op 16 januari 2007
Kijk voor nog meer informatie en reserveren van een plaats op www.outdoorfoto.nl of www.polespirit.nl

Navigatiecursus

Komende winterperiode zal er, bij voldoende belangstelling, door Rob Goezinne weer een navigatiecursus worden gegeven. De exacte data zijn nog niet bekend, maar de cursusavonden zullen worden gepland in de periode Januari - Maart . Het zal gaan om 4 á 5 avonden. Tijdens de cursus komen onder meer de volgende onderdelen aan de orde; het lezen van een zeekaart, het gebruik van kompas, betonning, getijden en stroming. Ook zal veiligheid de aandacht krijgen. De laatste avonden zal er worden geoefend met het plannen van tochten. Er zal een kleine bijdrage worden gevraagd voor materiaal en evt. zaalhuur.

De cursus is bedoeld voor iedereen die daar belangstelling voor heeft en zal aansluiten bij het niveau zeevaardigheid/ zeevaardigheid extra.

Als u belangstelling of vragen heeft, wilt u dan een e-mail sturen naar a.meijer.duin@orange.nl (bellen kan natuurlijk ook: 0251-651968). Wanneer er meer bekend is (datum, tijd en plaats), dan krijgt u daarvan bericht.